

Vargáné Fazekas Edina

Egy éjjel

Hangtalanul lépett ki a fák közül. Először nem is foglalkoztam vele. Gyakran járnak ide a folyópartra szerelmespárok egy kis légyottra. Ám ez a lány valamiért más volt. Egyedül érkezett. A Hold megvilágította szép arcát, mely idegesen pásztázta a környéket. Telt-múlt az idő, de nem jött senki, és a lány egyre szomorúbbnak tűnt. Kezeit zsebeibe mélyesztette, és láttam, hogy sírni kezd.

Amikor megszólalt az éjféli harangszó, térdre rogyott. Arcát kezeibe temette, válla rázkódott a kétségbeesett zokogástól. Óráknak tűnt, mire lecsillapodott. Egyik kezével törölgetni kezdte arcát, másik kezével kivett a zsebéből egy apró kövekkal kirakott csillogó medált. Gyengéden megsimogatta, egy csókot lehelt rá, majd lerakta egy vízből kiálló nagyobb kőre. Utolsó könnyeit is letörölte, aztán furcsa mód elkezdett köveket pakolni a zsebeibe.

Nem értettem, miért csinálja. Mikor végzett, elszántan vett egy nagy levegőt, és elindult a folyóba. Ekkor döbbsentem rá, mi történik. Kiabálni akartam, de csak meredten, egy hang nélkül figyeltem a távolodó alakot. Vissza sem nézett, csak ment, egészen addig, mígnem a haja is szétterült már a vízen. Ekkor visszafordult, de a következő pillanatban eltűnt a felszín alatt. Ledermedtem.

Ebből a sokkos állapotból közeledő léptek zaja rángatott ki. Egy férfi futott pontosan ahhoz a helyhez, ahol korábban a lány állt. Holtsápadtan, zihálva nézett körül, és a folyót kémlelte, mintha tudta volna, ott kell keresse, akiért ide jött. Belegázolt a vízbe, kiáltozott a lány után, de hiába, válasz nem érkezett. Amikor észrevette a medált a kövön, felvette, és remegő kézzel összeillesztette egy másikkal. Látszott, hogy az apró kövek így együtt egy szívet formáznak.

Hajnalgig állt némán, vizesen a parton, szorongatva a medálokat, én meg csak néztem őt. Végül sarkon fordult, és sietve eltűnt a fák között. Egyszer aztán később ismét megjelent. Körülnézett, egyenesen odajött hozzám. Elővett egy fényképet a zsebéből, és könnyeivel küszködve odarögzítette a törzsemhez. Éreztem a fájdalmát. Reménytelen, beteljesületlen szerelem kínozza. Lelógó ágaimmal lágyan megérintettem, igyekeztem némi vigaszt nyújtani neki. Felnézett rám: Szomorúfűz. Ő is pont ilyen volt. – mondta.

Azóta eltelt néhány év. Sosem tudtam meg, kik voltak ők ketten, miért kerültek el egymást azon a szörnyű éjjelen, és miért választotta egyikük a halált, másikuk az életet. De hiszem, hogy az élet rendezője tudja a dolgát. Minden okkal történik.